

Zwak, verknijpt en oud? Niks daarvan!

In deze aflevering van Bijzondere Patiënten staan maar liefst drie dieren centraal. Sennah, de getraumatiseerde herplaatshond, Frizzle, het kneusje van het nest, en Claire, de poes die op haar dertiende bejaard was. Al deze dieren hadden problemen die in principe logisch te verklaren waren. Maar hun baasjes namen er geen genoegen mee...

Tekst: Nicolien de Rooij

Beeld: privé

Frizzle redt het op het nippertje

Je hoort het wel vaker: een pup die niet meekomt met de rest van het nest, slecht eet, klein blijft, misschien zelfs gedragsproblemen ontwikkelt. Wanneer er geen lichamelijke oorzaak voor deze achterstand te vinden is, krijgt het dier vaak het stempel 'kneusje van het nest'. Wanneer de familie Collard een tien weken oude Cavalier King Charles Spaniel-pup koopt van een goed bekend staande fokker, is al bekend dat Frizzle een beetje achterloopt op de rest van het nest. Mevrouw Collard vertelt: *"Hij was actief, maar wel wat mager. De fokker raadde ons aan extra te voeren. Bij ons kon Frizzle zonder de concurrentie van zijn broers en zussen eten, dus wij dachten dat het wel los zou lopen. Maar Frizzle at niet tot nauwelijks. Wat we ook probeerden. We kregen wel honderd adviezen en volgden er honderdtien op. Maar niets hielp."*

Frizzle wordt diverse keren onderzocht door twee verschillende dierenartsen en een homeopathisch dierenarts. *"Men deed steeds algemeen onderzoek: voelen, kijken, kloppen. Maar de oorzaak van de problemen werd niet gevonden."*

Men zei: het kneusje van het nest." Ondertussen ligt mevrouw Collard er 's nachts wakker van. *"Ik was bang hem op een ochtend dood aan te treffen."*

De visites aan een magnetiseur lijken wat verlichting te brengen. Zij stelt vast dat Frizzle erg misselijk is. Hij was inmiddels bijna anderhalf jaar oud en behoorlijk ondervoed. Wel was hij altijd vrolijk – zolang hij maar niet hoefde te eten", aldus mevrouw Collard. De magnetiseur behandelt Frizzle zo'n tien keer, Frizzle krijgt ondertussen een speciaal mineralenmengsel (Petogen). "En waarachtig! Frizzle ging vaker zelf wat eten."

Maar de echte oplossing komt als Frizzle ruim 2 jaar is. *"Dokter Aharon kwam op onze hondenclub ortho-manuele sportkeuringen doen. Wij erheen! De klachten: slecht eten, vaak met een kromme rug lopen en tegen zijn buik plassen - dat kon er ook nog wel bij. Dokter Aharon keek Frizzle aan, pakte hem beet en begon: ze zette zijn bekken recht, volgde zijn wervelkolom en zette ter hoogte van zijn maag ook een wervel in de goede positie. Sinds deze eerste behandeling heeft Frizzle niet meer tegen zijn buik aangepast! En het eten ging steeds beter."* Bij de nacontrole bleek de stand van het bekken en de ruggenwervels nog steeds correct.

Na zo'n drie of vier maanden at Frizzle gewoon altijd. Sterker: hij staat sindsdien likkebaardend te wachten op zijn voer - hetzelfde dat hij voorheen verafschuwde. Dokter Aharon zei achteraf: *'Frizzle leek wel een kaarsje dat aan het uitgaan was.'*

Inmiddels is Frizzle 11,5 jaar oud. Hij heeft de behendigheidssport vaarwel gezegd en geniet van zijn pensioen. Mevrouw Collard: *"Nooit zijn de klachten teruggekomen. Hij is toen zo ontzettend opgeknapt van die ene behandeling, verbluffend. Hij heeft zijn groeiachterstand natuurlijk nooit meer kunnen inlopen, maar zijn puppytijd heeft hij nadien dubbel en dwars ingehaald! Frizzle is een heerlijk vrolijk hondje waar we nog een paar jaar plezier van hopen te hebben."*

Dokter Aharon herinnert zich Frizzle ook nog. *“Frizzle was klein, mager, liep met een gebogen rug en stonk naar de urine. Wel was hij heel levendig. Zijn bekken en een rugwervel stonden scheef en dat kan pijn, bewegingsbeperking en functieverlies veroorzaken. Mager blijven - ondanks een goede eetlust - en een slechte algemene conditie kunnen manifestaties zijn van pijn. Dat honden niet eten, heeft eigenlijk in de meeste gevallen te maken met inwendige problemen.”* Bij het orthomaneel onderzoek van dokter Aharon is de symmetrie van de wervelkolom het uitgangspunt. *“Ik let daarbij op afwijkende spierspanning, pijn en afwijkende wervelstanden. Een afwijkende wervelstand wordt vervolgens manueel gecorrigeerd, dat wil zeggen: de wervels worden teruggebracht in de oorspronkelijke, anatomisch correcte positie. Corrigeren van een afwijkende stand vergt overigens weinig kracht - in tegenstelling tot wat men soms denkt - omdat deze kracht in de richting van de natuurlijke positie en functie wordt uitgeoefend. Een van de effecten hiervan is het verlichten van de pijn. Dat was bij Frizzle goed te zien! Meestal zijn een à twee behandelingen voldoende. Wanneer de eigenaar het revalidatie-advies goed opvolgt, zien we eigenlijk zelden dat het probleem terugkeert.”*

Sennah's serieuze problemen

Als mevrouw Maasdam Sennah's verhaal op de hondenschool hoort, weet ze meteen: die krijgt bij ons een nieuwe kans. Sennah is een Tervurense Herder van 2,5 jaar oud. Vanwege gedragsproblemen willen de eigenaar en de fokker haar in laten slapen. *“Toen ze bij ons kwam zat ze onder de stressverlagende medicijnen, maar dat hielp niets. Ze was een bange hond, kroop overal voor weg, zoals bijvoorbeeld voor autolichten die door het raam naar binnen schenen. Sennah kon ook minutenlang naar de muur staren. Helemaal versteend was ze dan. Door haar angst viel ze ons aan als wij iets van haar verlangden, bijvoorbeeld wandelen. Het liefst lag ze alleen in de badkamer waar ze dan hele dagen lag te slapen. Als ze niet sliep, rende ze zenuwachtig door het huis. Er moest dus nog een hoop gebeuren aan het gedrag van Sennah!”* Na enige tijd vertrouwt Sennah haar nieuwe baasjes wat meer. De agressie naar hen verdwijnt en ze wordt iets rustiger. *“Het viel ons wel op dat ze moeilijker ging lopen, vooral op de trap. En bij het commando ‘af’ ging ze meteen op haar zij liggen en zonder eerst door haar poten te zakken. Haar ogen stonden ook vaak verdrietig en hulpeloos.”*

Via de hondenclub krijgt mevrouw Maasdam het advies om naar dokter Aharon te gaan. *“Bij de eerste afspraak moest Sennah gewoon een stukje lopen. Daarna werd ze lichamelijk onderzocht. Wat er allemaal aan Sennah mankeerde, was niet niks; ik schrok ervan! Elleboog en knieën waren overbelast, het bekken stond scheef, verschillende rugwervels stonden niet goed, nek wervels stonden niet goed, in haar heup zat wat speling en de linker voorste kruisband was wat verrekt. Mijn droom om met Sennah behendigheid te gaan doen zag ik als een zeepbel uiteen spatten.”* Sennah wordt wervel voor wervel weer helemaal recht gezet door dokter Aharon. Hoewel de behandeling soms best wat pijnlijk voor Sennah is, ziet mevrouw Maasdam dat haar hond steeds zelf weer terugloopt naar haar behandelaar. *“Voor mij was dat het teken dat de pijn afnam.”*

Ze voelde zelf dat het hielp. Door Sennah's vertrouwen in deze behandeling, kreeg ik ook vertrouwen. Na de eerste behandeling ging ik al met een andere hond naar huis. Meer ontspannen leek het wel, minder hulpeloos. Onderweg keek ze me via de autospiegel aan. De tranen schoten in mijn ogen. Wat als ze niet bij ons was komen wonen?” Sennah krijgt medicatie mee naar huis om de spierpijn te verlichten, die kan optreden na een dergelijke, intensieve behandeling. Ook krijgt Sennah een tuig aan in plaats van een halsband, dit om de druk op haar nek te verlichten. *“Haar nek had waarschijnlijk in het verleden flinke klappen te verduren gehad”,* zegt mevrouw Maasdam. Na die eerste behandeling komt Sennah nog twee keer terug voor controle. *“Sennah had duidelijk profijt van de behandeling. Ze staarde niet meer naar de muur, kon zich weer lekker uitschudden, was vrolijker en opgewekter en had meer vertrouwen in ons. We hebben zelfs even geprobeerd om behendigheid met haar te gaan doen. Maar al vrij snel merkten wij dat dat niet haalbaar was. Lichamelijk niet – Sennah had ernstige HD – maar ook mentaal leek Sennah het niet te snappen. Ik vind het nog steeds moeilijk te omschrijven, maar Sennah leek moeite te hebben om de wereld om haar heen te begrijpen. Met onze andere honden kwam ze soms heftig in botsing.”*

We hebben nog probeerd om een rustig huis te vinden, zonder prikkels, zonder andere honden. Maar eigenlijk wisten we de uitkomst al: om Sennah een toekomst met nog meer leed te besparen, hebben we haar vier jaar na de behandeling van dokter Aharon toch in laten slapen. Ze heeft na haar slechte start in het leven nog een aantal jaren gelukkig mogen zijn bij ons. Haar lichaam wilde wel, maar de krassen in haar ziel waren echt te diep. Ik heb ontzettend veel geleerd van die lieve Sennah."

Dokter Aharon krijgt wel vaker honden met (angst)agressie in de praktijk. "Het is een kwestie van aanvoelen hoe een hond gaat reageren op het onderzoek en de behandeling. Over het algemeen laten honden het beide erg goed toe. Sommige honden worden rustig van een muilkorf, andere niet. Ik bekijk dat per situatie. Sennah was aanvankelijk erg schuw, maar later ontspande ze zich. Er is een relatie tussen wervelscheefstand en (angst)agressie. Scheefstand kan pijn veroorzaken, met het afscheiden van stresshormoon tot gevolg. Dit kan aanleiding geven tot gedragsveranderingen als angst en agressie. Sennah was helaas een hond die op gezondheidsvlak behoorlijke pech had. Zoiets kan komen door mishandeling, een ongeval, een val of botsing, of een vechtpartij. Natuurlijk kom ik vaker patiënten tegen met multiple problemen en dat is altijd moeilijk. Bij Sennah zagen we gelukkig een stijgende lijn in zowel haar gedrag als haar lichamelijke conditie. Het is treurig dat haar eigenaar uiteindelijk voor euthanasie heeft moeten kiezen. Maar als een hond met zulke ernstige gewrichtsproblemen zich op een gegeven moment niet meer staande kan houden en veel pijn heeft, is het de juiste beslissing. Na de orthomaneuele behandeling heeft ze nog jarenlang een goed leven gehad, laten we dat niet vergeten!"

Claire en haar tweede jeugd

Ouderdom komt met gebreken. Nog zo'n mooie, veel gehoorde zin waarmee allerhande klachten worden weggewuifd. Als lapjeskat Claire op de middelbare leeftijd van 13 niet meer zo

goed kan springen, denkt haar baasje aanvankelijk aan ouderdomsverschijnselen. Logisch ook. Maar als haar ogen dof gaan staan en al het plezier uit Claire's leven lijkt te verdwijnen, besluit mevrouw Van der Helm toch de dierenarts in te schakelen.

"Claire was altijd een zeer actieve, speelse en vooral ondernemende poes. Verticaal tegen onze schutting op, de dakgoot in en via het dakraam bij de burens naar binnen. Ook zag ik haar regelmatig over garages in de buurt tijgeren en bij andere huizen de dakramen inspecteren. Appeltje, eitje. Voor Claire was het leven één grote ontdekkingsreis. Totdat ze dus last begon te krijgen met springen. En na een tijdje eigenlijk helemaal haar mand niet meer uit wilde komen. Uit een kartonnen doos knipte ik de voorkant, en maakte hier

een mandje van. Zo hoefde Claire haar pootjes niet op te trekken. Eigenlijk het enige dat ze in die dagen nog deed was opstaan om te eten, drinken of een bezoek aan de kattenbak."

De dierenarts van mevrouw Van der Helm onderzoekt Claire en schrijft pijnstillers en ontstekingsremmers voor. Als de klachten na twee weken niet minder worden, maakt de dierenarts foto's van

de rug. Daarop is te zien dat er iets mis is met Claire's rug. "Dat er iets mis was, kon mijn dierenarts wel zien, maar wat eraan gedaan kon worden? Daarom verwees ze me door naar dokter Aharon. Een geweldig goed advies, want al na één behandeling was Claire voor 90% opgeknapt."

"De behandeling van Dokter Aharon was best een beetje lastig voor Claire. Ik kreeg de opdracht haar vast te houden en bij het rechtzetten van een wervel haar heel fanatiek te aaien – puur om haar af te leiden. Dat hielp wel iets, al moest Claire toch wat brommen en blazen." Eenmaal thuis, ziet mevrouw Van der Helm een heel andere Claire uit de reismand komen. Of eigenlijk: dezelfde Claire als voorheen. "Ze was weer actief, ondernemend, en keek weer vrolijk uit haar ogen. Na vier behandelingen was Claire echt helemaal hersteld. Dokter Aharon dacht dat de oorzaak van de scheefstaande wervels best eens een val of een aanrijding kon zijn geweest. En Claire kennende kan ik me daar best iets bij voorstellen."

Inmiddels is Claire een jaar verder en inspecteert ze weer alle huizen in de buurt. "Iedereen is dol op Claire, ze is zo eigenzinnig. Alle burens zijn blij dat ze zo is opgeknapt. En dat te bedenken dat ik na twee weken misère serieus overwoog haar in te laten slapen. Niks ouderdomskwaaltjes! Claire kan nu gewoon weer jaren mee!"

In de praktijk van dokter Aharon komen steeds meer katten. "En dat juichen we erg toe. Klachten van het bewegingsstelsel worden nog steeds onvoldoende opgemerkt bij katten. Dat is logisch, veel katten leven buiten. Plus: de eigenaar heeft er minder zicht op. Bovendien zijn katten meester in het verbergen van pijn en ongemak. Chagrijnig gedrag wordt nogal eens toegeschreven aan het ouder worden. Blijkbaar past dat bij ons beeld van de kat, die een sterke eigen wil heeft en alleen geaaid wil worden als het hem of haar uitkomt. Katten laten zich eigenlijk heel goed behandelen, net als honden. Dat Claire weer helemaal de oude is, is voor de kat en de eigenaar natuurlijk heel fijn. Voor mij lag het gewoon in de lijn der verwachting."